Een contemplatief stuk voor 4 of 5 spelers

Gespeeld door 4 of 5 spelers 30-11-2017

Première Constructie NieuweKade 3.46

Rolverdeling:

Margit: Playground-achtig mens-ding, staat buiten de kunst en woont in de theaterstaat
Elise: propmaster, graphic-designer, recruitment consultant, van alle markten thuis
Ruben: Rake filmer helemaal op z'n Plek
Maarten: nieuwsgierig, maar de grote onbekende in dit stuk
Anke: groots in afwezigheid, ze heeft opgegeven, met opgaaf

Mogelijke rollen trainer 1 en trainer 2 die kunstenaar in de hoek speelt.

Genre: 'theatre of te oppressed' achtig, maar men zou het kunnen verwarren met een luchtige kantoorklucht ala Debiteuren/Crediteuren van Jiskefet, maar een tikkeltje absurd.. Het is in ieder geval theatraal gezien geen dialoog, want alle spelers zijn altijd op en in vlees aanwezig in het hier en nu. De teksten zijn vrij te verdelen, al naar gelang men wil spreken of stil wil zijn.

Proloog: De koffiejuf, een beetje suf, veel te laat, veel te veel lunch? Geen printer, geen presentielijst? Wie is er present? Wat doet het er toe, als je maar bij een blaadje gaat zitten.

1ste bedrijf
Scene 1: een voorstelling

Nog een proloogje:
Stel u voor…Hoe stel je voor dat je je voorstelt.
Hoor je bij de koffie familie of de theefamilie?
Twee keurige families, 2 kuise dames en noeste heren, in een keurig HKU gebouw betrokken in een contemplatieve dialoog.
De danser in stropdas stelt zich voor als….

Anke belt, en komt op, en meld zich af.
Gemurmel uit telefoon Peter
Anke af.

Stilte
Monoloog interieur
Contemplatie?
Content? Empathie? Klinkt als een nieuwe hippe economische term, of een stroring van het beeldscherm. Contemplatie, condensatie, co-sensatie?

Wacht: Comtemplatie…Het scheiden van iets uit je omgeving?

Ik kan wel doorschrijven, maar…
Maar we stoppen, want je kan wel maar wil niet? Kan niet?

De Jezuieten dragen de tekst voor. Klinkt niet erg theatraal.

Eigen beelden en ideeën, eigen energie. Kijken luisteren…maar niet meer schrijven!
Gelijkheid en ongelijkheid.

Rol, stap over je eigen schaduw, een bewuste rol, een verantwoordelijke rol.

Stap voor stap, transitiezone. We are on stage! Precies en doordacht.

Lees je tekst!

Doe ik.

Een actor houdt zich aan zijn tekst!

Stop met polderen! Agree to disagree.

Stop met bezuinigen!

Stop met naar het leven staan!

Trainer 1 heeft hier een monoloog vanuit het moment.

Maarten denkt hardop: In de beperking toont zich de meester….*(maar dat had ook een andere Maarten Dekker kunnen zijn)*

Scene 2: geraakte citaten

De gemoederen loop stilzwijgend wat op. Druk gekras van pennen…en ze wachten, schrijven, wachten…wachten op wie? Een muze? Een pen wordt genadig hard op tafel gegooid…
Wie bezint, wie begint…
Peter sprak, maar 'what's in the name' We zitten gevangen in modulaire wanden, man je bouwt je eigen gevangenis! In welke rollen? Wie is hier echt, wie in rol?
Alsof iemand in de zaal de rollen serieus neemt! Wie gelooft er nu in Sint of Piet, of Hamlet of Peter Maarten of Elise. Een gesprek als theater, of theater in een gesprek?

Mijn leven is een reeks gesprekken, dialogen, koffiemonologen, alle kanten uit, en maar meer gesprekken. Geen woorden maar daden!

Gesprekken in verstilling. Ontmoeten, waarde, in je lijf, in je vlees, in het hier en nu,
Gesprekken in verstilling, trilling, in een klankkast van gevoel.

Natuurlijke vormen, zonder afstemmen met een doel, binnen de tijd! Constructies deconstrueren?

Scene 3: Tussenscene

De aanwezigen krabbelen vrolijk verder…4 maal rechts eenmaal links. De blikken worden serieus, de gekwelde rug geeft geen sjoege. Een pen valt, en men lijkt weer te wachten, op een tekst, een dialoog. De mis en scene is eigenlijk heel voorspelbaar, de trainer aan het hoofde, dames bij dames en heren bij…

AU! Uitrekken leidt tot kramp, een fysieke ramp.

Hoe zullen we, klinken, vormgeven, wat bovenkomt.
Mijn tekst is…niet te lezen. Een tekst is niet om te lezen, maar om uit te spreken!
Ik wil, verantwoordelijkheid.
Wat is de volgende stap. Patronen, saai, ritme in horizontale oranje stoelen.
Willen we dansen?

Zonder bier geen ritme, wel een beweging.

De personages die misschien geen personages zijn glimlachen…
Een fysieke reactie. Een mimische reactie.

Een eigen tekst door een ander, klinkt dat anders,.
Echtheid, echt, heid, maar voor je het weet heb je een psychose te pakken.
Als of een psychose zich laat pakken.

We doen maar wat, kunst als kunstje.
De zogenaamde kunstenaar in de hoek voelt zich hier erg in geraakt…in positieve zin.

De kunstenaars wisselen van tekst
Maarten speelt Margit? Hij zit in de rol, of leest spreekt construeert haar tekst.
Intiem, er is dan eindelijk een drama! Een liefde, voor taal, eigen tekst, eigen gedachte, of het hakkelige voorlezen van de ander?
Twee keer dezelfde boodschap, gek, anders geladen. Beladen. De acteur maakt de rol.
Ruben speelt Margit
Het construct, het dagelijks leven. Het klonk alsof je de tekst van een ander voorleest.
Dat is ook zo!
De zinnen zijn echt, het lezen niet! 3 maal is niet altijd scheepsrecht.

Het is maar een kunstje, maar het is wel maar een eenmalig kunstje!

Goh, een strop, met een goede reden. Een sociaal experiment. Je rol moet duidelijk zijn. Het kostuum van de klankkast is rolbepalend.
Een danser danst, een mindfucker mindfuckt, een observator observeert…of meer, interpreteert, associeert, beleert, beoordeelt…
Een stem met streepjes: Een voorleesstem met streepjes, een andere voorleesstem met streepjes, een prettige voorleesstem met streepje met koffie zonder suiker.

Ach, het is maar een vorm. Een afstand tot jezelf, je tekst, de ander.

Een Jan van Veen Candlelight audiogedicht: Stiekem fluisterend
Je stem, raakt mij, ontdoet mij van een rem,
Je stem, je leest, ik wordt adrem

Ik laat me gaan, jij laat me los, Afstand tot mij, meer contact

Je raakt me, ook al heb je geen prachtige dynamische stem.

Proloog:
Hier en nu, kwetsbaar in dialoog
Kwetsbaar in lijf en leden
Gevangen in een construct
Vechtend tegen een psychose
Maar toch kwetsbaar open en in dialoog
In een goed drama steren alle personages
Maar hier zijn en waren geen rollen
Ieder was zichzelf, zijn eigen stem
De stemmen sterven….
stilte
Leve de deconstructie!

Aan het einde opstaan, klappen en buigen.

Het publiek deelnemers en allen hebben behoefte aan bespreken en benoemen wat er nu gebeurt is.
Niet goed mogelijk om een gesloten dramaturgie volgens Aristoteles te leggen op een post-dramatische, open dramaturgische tekst die gehoord is!